

Arrest

nr. 254 786 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 19 december 2019, dienden op 24 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2020 beviel verzoekster in België van een zoon, L.M.M.M.

1.2. Op 26 oktober 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 26 oktober 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, M.M.M.A., luidt als volgt:
"Asielaanvraag: 24/12/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 31 augustus 2020 van 10u12 tot 13u28 in het bijzijn van een tolk Spaans. Uw raadsman, meester Gyselen, was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U woonde daar met uw moeder en uw zus. U heeft uw vader niet gekend. U werkte als bankbediende, net als uw echtgenote, M.D.M.M.A. (OV (...)). U trouwde met haar op 31 augustus 2014 en ging in een ander huis wonen, dat van uw moeder is. U besloot om een kapperszaak te openen op 2 augustus 2019 omdat uit een marktonderzoek bleek dat dit nog ontbrak in uw wijk.

Op 2 september 2019 kwamen drie bendeleden van de bende 18 uw zaak binnen. Ze eisten dat u gratis het haar van de bendeleden zou knippen. U zei dat u hen daar niet mee kon helpen en ze vertrokken opnieuw. Op 9 december 2019 werd u met de auto tegengehouden door drie bendeleden op de moto. Eén van hen sprak u aan en wist uw naam. Hij vroeg of u de eigenaar van de kapperszaak was. Hij zei dat ze u zouden doden als ze u nog eens zouden zien en vroeg 25 dollar van u. Toen u naar huis reed stond er een man aan de ingang van uw wijk. Hij maakte een gebaar alsof hij een wapen in zijn hand had. U vertelde thuis aan uw vrouw wat er gebeurd was. Op 11 december 2019 ging u een klacht indienen bij de politie. U besliste het land te verlaten samen met uw echtgenote, ze was toen zwanger.

Op 18 december 2019 verliet u El Salvador en reisde u via Spanje naar België. Op 19 december 2019 kwam u aan in België en op 24 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2020 werd uw zoon L.M.M.M. geboren. U en uw vrouw vrezen dat uw kind bij terugkeer dezelfde problemen zou hebben zoals u en jullie vrezen voor zijn leven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: identiteitskaarten en paspoorten van u en uw vrouw, een brief van uw advocaat, uw reisdocumenten, een klacht, documenten over uw bedrijf, uw huwelijksakte en attesten van de opleidingen die u en uw vrouw volgden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vervolgingsfeiten die u aanhaalde.

Zo verklaarde u dat u problemen kreeg met bendeleden toen u een barbierszaak opende (CGVS (...), p. 10). Toen u gevraagd werd naar de beroepen die u in El Salvador uitoefende, verklaarde u echter enkel dat u bij verschillende banken werkte. Toen u gevraagd werd of u nog andere jobs deed, antwoordde u dat het enkel die jobs bij de bank waren. Opnieuw gevraagd of u nog andere jobs deed, antwoordde u dat u ook tijdelijk als kok werkte (CGVS (...), p. 8). Nergens vermeldde u dat u ook een kapperszaak openhield in El Salvador.

Toen u gevraagd werd waarom u uw eigen zaak niet vermeldde, antwoordde u dat u dacht dat het ging over de jobs die u deed voor dat u de kapperszaak opende (CGVS (...), p. 11).

Dat u uw eigen zaak niet vermeldde toen u gevraagd werd naar uw verschillende jobs, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover af.

Verder verklaarde u dat u besliste een barbierszaak te openen nadat uit een marktonderzoek bleek dat dit soort zaak nog ontbrak in uw buurt (CGVS (...), p. 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u de barbierszaak opende omdat u bij de bank waar u werkte de kans kreeg om een lening aan te gaan en omdat u altijd al droomde van een eigen zaak (CGVS (...)B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde uw vrouw dat er een onderzoek gedaan werd naar hoeveel klanten er zouden kunnen komen en wat u zou kunnen aanbieden in de zaak (CGVS (...)B, p. 9). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat drie bendeleden naar uw barbierszaak kwamen en eisten dat hun haar geknipt werd zonder dat ze ervoor betaalden. Eén van hen liet zijn haar knippen en daarna vertrokken ze opnieuw (CGVS (...), p. 10). Tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat geen van hen zijn haar liet knippen (CGVS (...), p. 12). Uw vrouw verklaarde hierover dat niet drie maar twee bendeleden naar de zaak kwamen en dat ze allebei hun haar lieten knippen (CGVS (...)B, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei uw vrouw dat ze zich herinnerde dat u het zo vertelde (CGVS (...)B, p. 11). Het louter herhalen van haar verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dat jullie er niet in slaagden om coherente verklaringen af te leggen over dit incident, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover in ernstige mate. Het moet bovendien worden opgemerkt dat uw echtgenote dit incident helemaal niet vermeldde toen haar gevraagd werd om haar asielmotieven uit te leggen (CGVS (...)B, p. 10-11). Gevraagd waarom ze dit incident niet vermeldde, antwoordde ze dat ze het zich wel herinnerde maar dat ze meer nadruk wilde leggen op de bedreigingen die u kreeg (CGVS (...)B, p. 11). Dit antwoord verklaart niet waarom zij dit incident niet aanhaalde toen naar haar redenen voor vertrek gevraagd werd, het ligt immers aan het begin van de problemen die u meemaakte. Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven nog verder afgebroken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer twee maanden later werd tegengehouden door bendeleden op de moto. Ze namen 25euro van u en dreigden dat ze u niet meer wilden zien in die buurt, anders zou u gedood worden. U reed verder naar huis, kwam onderweg nog een bendelid tegen en vertelde bij thuiskomst aan uw vrouw wat er gebeurd was (CGVS (...), p. 10). Uw vrouw verklaarde echter dat u pas na twee dagen vertelde dat u bedreigd werd door bendeleden (CGVS (...)B, p. 10-11). Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde ze dat het incident op 9 december gebeurde en dat u pas de woensdag erna haar inlichtte (CGVS (...)B, p. 14). Het louter herhalen van haar verklaringen schept geen duidelijkheid over deze tegenstrijdigheid. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Het moet verder worden opgemerkt dat u nog meer dan een week in uw huis bleef wonen na dit incident. U verklaarde dat u na dit incident uw barbierszaak niet meer opende omdat u schrik had dat er nog iets zou gebeuren (CGVS (...), p. 14). Toch verliet u op 11 december uw huis om een klacht te gaan indienen, op 12 december ging u een paspoort halen en op 13 december haalde uw vrouw haar paspoort. Op 13 december gingen u en uw echtgenote vliegtickets kopen (CGVS (...), p. 10). Dat u nog meer dan een week in uw huis bleef wonen en bovendien meermaals het huis verliet, staat in contrast met uw beweerde vrees voor een vergeldingsactie van de bendeleden. Dit element doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat er omwille van deze reden een nood aan internationale bescherming is in hoofde van uw kind.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten en paspoorten van u en uw vrouw en uw huwelijksakte kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. De attesten die u en uw vrouw meebrachten met betrekking tot de opleidingen die jullie volgden, staan hier niet ter discussie. De reisdocumenten stemmen overeen met uw verklaringen over uw reisweg, waarover hier geen twijfel bestaat.

U legde ook een klacht neer, waarin het incident dat u meemaakte beschreven wordt. In dit document staat echter dat het incident op 10 december 2019 plaatsvond, en niet op 9 december zoals u verklaarde. Deze tegenstrijdigheid doet in ernstige mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document en tegelijkertijd ook aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u een document neer over uw bedrijf, waarin de zaak met inboedel verkocht wordt aan uw moeder en uw stiefvader. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien gaat dit document niet over de problemen die u beweerde te hebben meegemaakt, en kan het bijgevolg ook geen steun bieden voor uw verklaringen hierover.

Er werd rekening gehouden met brief van uw advocaat waarin opmerkingen gemaakt werden over het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U en uw echtgenote brachten reeds voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS een aantal inhoudelijke verbeteringen aan over uw verklaringen bij de DVZ. Ook deze elementen herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven echter niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf

) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, M.D.M.M.A., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/12/2019
Overdracht CGVS: 03/01/2020*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 8 oktober 2020 van 14u03 tot 16u36 in het bijzijn van een tolk Spaans. Uw raadsman, meester Ghyselen, was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw zus. U werkte als bankbediende, net als uw echtgenoot, M.M.M.A. (OV (...)). U trouwde met hem op 31 augustus 2014 en ging in een ander huis wonen, dat van zijn moeder is. Uw man besloot om een kapperszaak te openen op 2 augustus 2019 omdat uit een marktonderzoek bleek dat dit nog ontbrak in uw wijk.

Op 2 september 2019 kwamen drie bendeleden van de bende 18 zijn zaak binnen. Ze eisten dat hij gratis het haar van de bendeleden zou knippen. Hij zei dat hij hen daar niet mee kon helpen en ze vertrokken opnieuw. Op 9 december 2019 werd uw man met de auto tegengehouden door drie bendeleden op de moto. Eén van hen sprak hem aan en wist zijn naam. Hij vroeg of hij de eigenaar van de kapperszaak was. Hij zei dat ze hem zouden doden als ze hem nog eens zouden zien en vroeg 25 dollar. Toen uw man naar huis reed stond er een bendelid aan de ingang van de wijk. Hij maakte een gebaar alsof hij een wapen in zijn hand had. Uw man vertelde thuis aan u wat er gebeurd was. Op 11 december 2019 ging hij een klacht indienen bij de politie. Jullie beslisten het land samen te verlaten. U was toen zwanger.

Op 18 december 2019 verliet u El Salvador en reisde u via Spanje naar België. Op 19 december 2019 kwam u aan in België en op 24 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2020 werd uw zoon L.M.M.M. geboren. U en uw man vrezen dat uw kind bij terugkeer dezelfde problemen zou hebben zoals jullie en jullie vrezen voor zijn leven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw man volgende documenten neer: identiteitskaarten en paspoorten van hem en u, een brief van uw advocaat, uw reisdocumenten, een klacht, documenten over het bedrijf, uw huwelijksakte en attesten van de opleidingen die u en hij volgden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U was bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming ongeveer zes maanden zwanger. Bijgevolg werd u pas geruime tijd na uw bevalling opgeroepen voor uw persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven als uw man, M.M.M.A. Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich volledig op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna « EVRM ») ; artikelen 48, 48/2, 48/3,

48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet ; de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Betreffende de vluchtelingenstatus, benadrukken verzoekers dat zij ernstige bedreigingen en vervolging ondergingen in hun land van herkomst, die plaatsvonden in de context van een onveiligheidssituatie in El Salvador, wegens de activiteiten van criminele bendes. Verzoekers hebben een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar El Salvador daar *“verzoeker werd afgeperst en met de dood bedreigd vanwege de levenskwaliteit die zij hadden onder meer dankzij zijn kapperszaak”*.

Verzoekers citeren in dit verband uit artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en gaan vervolgens in op de *“politieke overtuiging als grond van vervolging”*. Zij wijzen erop dat de georganiseerde misdaadgroepen economische en territoriale macht wensen te verwerven en hiervoor criminele activiteiten en onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, in weerwil van de legitieme overheid. Zij achten dit duidelijk politiek gemotiveerde daden en citeren uit de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Hieruit blijkt volgens hen dat de vervolgingsdaden politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is, aldus verzoekers, tevens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Zij wijzen erop dat deze interpretatie wordt bijgetreden door UNHCR, *“de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht”* en citeren hierbij uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016.

Verzoekers gaan verder in op *“het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging”*. Zij stellen dat zij een risicoprofiel hebben als *“persoon aan het hoofd van een zaak”* en citeren in dit verband uit de voormelde UNHCR Guidelines en de UNHCR *“Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs”* van 31 maart 2010. Hieruit blijkt volgens hen dat UNHCR van oordeel is dat ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging is *in casu*. Zij stellen dat het UNHCR een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ hanteert, waarbij zowel *“de aangeboren en inherente kenmerken”* als *“de sociale perceptie”*, niet cumulatief, van toepassing kunnen zijn in het kader van georganiseerd bendegeweld. Ook de Belgische en Europese wetgever huldigen volgens hen een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zij citeren uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot dit artikel en betogen dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat. Zij menen dat, in zoverre de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen lijkt te suggereren dat beide benaderingen van het begrip ‘sociale groep’ aanwezig dienen te zijn, dit berust op een kennelijk verkeerde interpretatie van de voormelde wetsbepaling.

Verzoekers besluiten dan ook dat de vervolging door de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag valt en de politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn. Verzoekers’ problemen vallen aldus binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers besluiten verder dat zij *prima facie* een nood hebben aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, in de brede zin.

Zij stellen dat de motieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging te betwisten en verwijzen hierbij naar hun tweede middel. Hun verklaringen dienen op objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de veiligheidssituatie en de vervolging van personen die een zaak hebben, alsook van terugkeerders uit het buitenland. Verzoekers menen dat, zo er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging als geloofwaardig te beschouwen, indien nodig op basis van het *“voordeel van de twijfel”*, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

De commissaris-generaal spreekt het vermoeden dat voortvloeit uit deze bepaling niet tegen en toont niet aan dat verzoekers geen risico lopen om bij een terugkeer naar El Salvador slachtoffer te worden van bedreigingen en vervolgingen. Verzoekers verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad. Zij betogen nog dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hen aldus het *“voordeel van de twijfel”* moet worden toegekend. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen, die volgens hen van goede trouw zijn en overeenkomen

met de beschikbare informatie, als vastgesteld te beschouwen. Deze verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst. Bovendien heeft de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd, aldus verzoekers. Zij verwijzen hierbij andermaal naar hun tweede middel.

Verzoekers geven vervolgens een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukken dat de commissaris-generaal erkent dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is. Zij menen verder dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing doet van de COI Focus en alle andere bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij benadrukken dat zij een kwetsbaar profiel hebben in geval van hun terugkeer uit het buitenland en zouden worden gevisieerd door de criminele bendes. Hierdoor lopen zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan vervolgens in op de *“hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador”*. Zij halen aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij stellen, onder verwijzing naar de voormelde COI Focus, dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldsniveau in landen in conflict. El Salvador staat op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden”*. Zij stellen dat de bendes doden, folteren, ontvoeren, afpersen en verkrachten en citeren hierbij uit en verwijzen naar informatie van Human Rights Watch en National Geographic. Verzoekers wijzen er, onder citering van informatie van The Washington Post, op dat er zelfs sprake is van een exodus van de Salvadoraanse politie en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleiden. Vele politieleiden vluchten het land uit omwille van angst en er worden veiligheidsmaatregelen aan politieagenten opgelegd, zoals het niet mogen bezoeken van hun familie in verlofperiodes.

Verzoekers verwijzen nog naar de afpersingspraktijken van de bendes en citeren in dit verband uit de voormelde UNHCR *“Guidelines”*, ook met betrekking tot het risicoprofiel van personen die ingaan tegen de autoriteit en regels van de bende en het feit dat ook jongeren als doelwit worden genomen. Zij citeren verder uit de voormelde COI Focus waaruit blijkt dat ook (jonge) vrouwen door de bendeleden worden gevisieerd. Verder verwijzen verzoekers, onder citering van de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en de UNHCR *“Guidelines”*, op het risicoprofiel voor Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen kenden met de bendes. Hieruit blijkt dat El Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland bijzonder gevisieerd kunnen worden door de bendes. Zij betogen dat zij, in geval van een terugkeer naar El Salvador na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben. Zo wordt er in Spanje door de Audiencia Nacional sinds 2017 automatisch de vluchtelingenstatus toegekend aan slachtoffers van bendege geweld.

Verzoekster verwijzen ook naar informatie uit de COI Focus over de veiligheidssituatie met betrekking tot het systematisch gebruik van buitensporig geweld en executies door de veiligheidstroepen en citeren uit voormelde UNHCR *“Guidelines”* en COI Focus waaruit de onmogelijkheid van de El Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes blijkt. Alle bronnen wijzen erop dat het niet mogelijk is om effectieve en niet-tijdelijke bescherming te krijgen door de overheid, omwille van de inefficiëntie en corruptie van de politie en rechterlijke macht, aldus verzoekers.

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekers voeren aan dat de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een draagkrachtige wijze heeft uitgevoerd.

Wat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet betreft, betwisten verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen op de verschillende punten:

(i) Waar de bestreden beslissingen motiveren dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn kapperszaak niet vermeldde toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de beroepen die hij in El Salvador uitoefende, herhaalt verzoeker dat hij de vraag niet goed had begrepen en licht toe dat *“Hij dacht dat het ging over de jobs die hij deed voor dat hij de kapperszaak - die de oorzaak is van zijn problemen en zijn verhaal - opende (CGVS verzoeker, p. 11).”*

Verzoekers stellen nog als volgt: *“Deze verklaring is consistent gezien dat verzoeker altijd heeft uitgelegd dat zijn problemen verband hielden met de opening van zijn kapperszaak. Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij over zijn kapperszaak, zowel in het kader van zijn verklaringen over de redenen van zijn vertrek uit El Salvador (Vragenlijst: « tot vier maanden geleden toen iemand onze kapperszaak binnenkwam ») als bij antwoord op de vraag over de beroepen die hij in El Salvador uitoefende (Verklaring DVZ, vraag 12: « Ik werkte in een bank (...) Ik heb ook in een barbier gewerkt voor enkele maanden »).*

De verzoeker heeft altijd verwezen naar het bestaan van dit werk, dat juist de bron van zijn problemen is. Deze grief is volledig irrelevant noch ongegrond.”

(ii) Waar de bestreden beslissingen oordelen dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de redenen om hun kapperszaak te openen, menen verzoekers dat hun verklaringen in feite duidelijk complementair en niet tegenstrijdig zijn, waarbij zij bevestigen dat zij *“er altijd van hebben gedroomd om hun eigen zaak te openen en dat zij na een marktonderzoek hebben vastgesteld dat er in de buurt een gebrek aan kapperszaak was en dat zij van de verzoekster bank een lening hebben kunnen verkrijgen (NPO verzoeker, p. 11 ; NPO verzoekster, p. 8-9).”*

Verzoekers benadrukken nog dat zij documenten hebben ingediend ter staving van het bestaan van hun kapperszaak en menen nog dat het niet relevant is waarom zij besloten hun kapperszaak te openen, nu *“[f]eit is dat die kapperszaak bestond en dat ze er problemen hebben gehad omwille van die zaak.”* Zij achten deze motivering aldus opnieuw volledig irrelevant.

(iii) Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de gebeurtenis waarbij drie bendeleden naar de zaak van verzoeker kwamen om hun haar te laten knippen, lichten verzoekers toe als volgt:

“Enerzijds, bevestigt verzoeker dat een van de drie leden die op die dag naar zijn kapperszaak kwam, een gratis kapsel wilde laten uitvoeren, maar dit uiteindelijk niet heeft gedaan. Hij stelt dat dit bendelid in eerste instantie een kapsel wilde krijgen, maar dat ze uiteindelijk zijn vertrokken zonder dat hij een kapsel kreeg.

Anderzijds, dient eraan worden herhaald dat alleen de verzoeker bij dit evenement aanwezig was. Hij is dus de enige die het heeft meegemaakt. Integendeel, heeft verzoekster het evenement niet persoonlijk ondervonden. Ze geeft toe dat ze zich in dit opzicht vergist heeft en dat er die dag drie bendeleden aanwezig waren en dat geen van hen zijn haar heeft laten knippen.

Verzoekster verklaart ook dat zij dit incident niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat het duidelijk niet de belangrijkste gebeurtenis was die hun vlucht uit El Salvador rechtvaardigde. Het was volgens haar geen initiërende gebeurtenis, in tegenstelling tot de gebeurtenis van 09.12.2020. Ze voegt er ook aan toe dat ze onder druk werd gezet bij de Dienst Vreemdelingenzaken om de redenen waarom ze El Salvador hebben verlaten samen te vatten en tot de kern van de zaak door te dringen.”

(iv) Waar de bestreden beslissingen oordelen dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over het tijdstip waarop verzoeker verzoekster inlichtte over het incident waar hij werd tegengehouden door bendeleden, poneren verzoekers dat verzoeker een fout gemaakt heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij zij toelichten dat: *“hij heeft ten onrechte gezegd dat hij zijn vrouw de feiten die op 09.12.2019 plaatsvonden op dezelfde dag had verteld, terwijl hij het haar twee dagen later heeft verteld. Hij legt uit dat hij de gebeurtenis van 09.12.2019 verward heeft met die van 03.12.2019, waarna hij het incident onmiddellijk aan zijn vrouw uitlegde toen hij thuiskwam.”*

(v) Waar de bestreden beslissingen stellen dat de inhoud van de door verzoekers neergelegde klacht tegenstrijdig is met hun verklaringen, poneren verzoekers dat de klacht een fout bevat en het incident plaatsvond op 9 en niet op 10 december 2020. Zij achten dit een spelfout en menen dat dit onvoldoende is om dit incident op 9 december 2020, waarvoor de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheid heeft vastgesteld, te betwisten. Aldus achten zij deze motivering tevens irrelevant.

(vi) Waar de bestreden beslissingen aan hen verwijten dat zij na de gebeurtenis op 9 december 2020 nog een week in hun huis zijn gebleven alvorens El Salvador te verlaten, lichten verzoekers als volgt:

“Enerzijds, herhalen verzoekers dat zij in die week voorzorgsmaatregelen hebben genomen en hun kapperszaak gesloten hebben gehouden.

Anderzijds, verklaren de verzoekers dat zij hebben overwogen hun toevlucht te zoeken bij hun familieleden, maar dat zij allen in dezelfde gemeente of in de twee naburige gemeenten wonen. Zij gaven er dan ook de voorkeur aan om snel stappen te ondernemen om het grondgebied te verlaten in plaats van dicht bij hun huis een toevluchtsoord te zoeken.

Ten slotte, wijzen verzoekers er ook op dat, na het incident van 09.12.2019, zij de zaak in eigen hand hebben genomen: zij hebben op 11.12.2019 een klacht ingediend, op 12.12.2019 en 13.12.2019 hun paspoort aangevraagd en op 18.12.2019 El Salvador verlaten. Verzoekers kunnen niet worden beschuldigd van een gebrek aan reactievermogen.

Deze grief is, nogmaals, volkomen irrelevant.”

Verzoekers besluiten op basis van hetgeen voorafgaat dat de commissaris-generaal zich baseert op *“accessoire en niet-essentiële elementen”* om hun vrees te betwisten, doch geen rekening houdt met de realiteit in El Salvador waar criminele bendes mensen aanvallen. Verzoekers citeren hierbij andermaal uit de voormelde COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador en UNHCR *“Guidelines”*. Zij menen dat de commissaris-generaal hun verklaringen niet met de vereiste objectiviteit en rekening houdend met de beschikbare landeninformatie heeft behandeld, in tegenstelling tot wat artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet vereist. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd en de beoordeling van de commissaris-generaal is puur subjectief en niet gebaseerd op enig objectief element, aldus verzoekers. Nochtans stellen zij bijzonder gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd die bevestigd worden door de objectieve informatie. De ingeroepen incidenten worden niet op dienstige wijze betwist en dienen aldus als bevestigd te worden beschouwd. Zij verwijzen andermaal naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun relaas als geloofwaardig kan worden beschouwd, indien nodig op basis van het *“voordeel van de twijfel”*. Zij citeren in dit verband uit *“paragraaf 196 van de UNHCR Guidelines”*. De motivering in de bestreden beslissingen is onvoldoende, niet draagkrachtig en niet overtuigend.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, geven verzoekers aan de motivering in de bestreden beslissingen op dit punt te betwisten. Zij citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en menen dat deze informatie de grootste voorzichtigheid vereist, vooral gelet op hun profiel.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016 (stuk 3);
- de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van Cedoca van 15 juli 2019 (stuk 4);
- het artikel *“El Salvador. Events of 2018”* van Human Rights Watch (stuk 5);
- het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019 (stuk 6);
- het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van 4 maart 2019 (stuk 7).

2.1.3. In een aanvullende nota van 19 maart 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het volharden in hun vrees voor vervolging en het herhalen van hun verklaringen, het poneren van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee kunnen zij de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen echter niet weerleggen of in een ander daglicht stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen problemen.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn werk als eigenaar van een kapperszaak niet zou vermelden wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de jobs die hij uitoefende (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 8). Verzoekers herhalen in het verzoekschrift de verklaring van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de vragen niet goed begreep en dacht dat het ging over de jobs die hij deed voor hij de kapperszaak opende, doch de Raad merkt op dat dit een loutere bewering betreft. In dit verband stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoeker werd ondervraagd over zijn achtereenvolgende jobs bij verschillende banken en dat hij, op de vraag waar hij werkte na zijn laatste job bij Escotiabank, uitdrukkelijk verklaarde "*Dat was het, op die plaatsen werkte ik*" (*Ibid.*), hoewel van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op dat moment zou vermelden dat hij na zijn werk bij de bank een kapperszaak was begonnen. Verzoekers wijzen er nog op dat verzoeker van bij aanvang van de procedure vermeldde dat hij een eigen kapperszaak had, doch de Raad stelt hierbij vast dat uit verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure blijkt dat hij verklaarde "*Ik heb ook in een barbier gewerkt voor enkele maanden samen met mijn echtgenote*." (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7). Verzoekers verklaring dat hij in een barbier werkte klemt met zijn verklaring dat hij de eigenaar was van een barbierszaak en bovendien verklaarde verzoekster dat zij niet werkte in de barbierszaak (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 8). De Raad merkt in dit verband nog op dat, waar uit de e-mail van verzoekers' advocaat (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 3) kan blijken dat er tolkproblemen waren tijdens het interview bij aanvang van de procedure en zij enkele correcties hebben aangebracht op hun verklaringen, verzoekers niet gemeld hebben dat verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden verkeerd vertaald zouden zijn. Aldus doen deze vaststellingen verder afbreuk aan de verklaringen van verzoeker over zijn werkzaamheden.

De bestreden beslissingen stelden daarenboven terecht vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de redenen waarom zij een kapperszaak hebben geopend, nu verzoeker stelde dat hij de zaak opende nadat uit marktonderzoek bleek dat dit soort zaak ontbrak in hun buurt (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 11) en verzoekster stelde dat hij dit deed omdat hij een lening kon krijgen bij de bank waar hij werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 8). Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij in hun verzoekschrift stellen dat deze verklaringen complementair zijn, daar uit de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud kan blijken dat zij meermaals expliciet werd gevraagd waarom haar echtgenoot juist een kapperszaak wilde openen en zij op geen enkel moment melding maakte dat uit marktonderzoek gebleken is dat zulke zaak ontbrak in hun buurt (*Ibid.*), hoewel van verzoekster kan worden verwacht dat zij dit zou vermelden wanneer haar expliciet werd gevraagd naar de beweegredenen van haar echtgenoot om precies een kapperszaak te openen. Dat verzoekster pas verklaarde dat zij een marktonderzoek hebben uitgevoerd nadat zij werd geconfronteerd met de verklaringen van haar echtgenoot op dit punt (*Ibid.*, p. 9), doet dan ook afbreuk aan hun verweer dat hun verklaringen hierover niet tegenstrijdig waren. Waar verzoekers nog opmerken dat het niet relevant is waarom zij besloten om een kapperszaak te openen, merkt de Raad op dat hun kapperszaak een kernelement vormt in verzoekers' relaas en, zoals zij zelf aanvoeren, de oorzaak vormde van hun problemen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij coherente en consistente verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot deze zaak, waaronder de redenen waarom zij zulke zaak openden. De Raad wijst er bijkomend nog op dat verzoekster onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over de lening die zij konden bekomen voor de kapperszaak, daar zij enerzijds verklaarde dat haar echtgenoot de kans kreeg om een lening aan te gaan bij de bank waar hij werkte (*Ibid.*, p. 8), doch anderzijds verklaarde dat zij degene was die de kans kreeg om een lening aan te gaan nadat zij een jaar werkzaam was bij de bank (*Ibid.*, p. 12).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de Raad enkel vaststellen dat de verklaringen van verzoekers over hun kapperszaak niet eenduidig zijn, hoewel van verzoekers kan worden verwacht dat zij coherente en consistente verklaringen afleggen hierover. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over hun kapperszaak en de problemen die zij omwille hiervan kenden. Het verweer in het verzoekschrift dat zij documenten hebben neergelegd ter staving van hun kapperszaak kan geen afbreuk aan deze vaststellingen, nu de bestreden beslissingen er reeds terecht op wees dat deze documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Daarenboven stelt de Raad vast dat de door verzoekers neergelegde documenten van hun kapperszaak (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 6) kopieën betreffen waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Aldus is de Raad van oordeel dat deze documenten niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van hun relaas op dit punt te vermogen te herstellen.

De Raad wijst er verder op dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij een eigen kapperszaak hadden, uit de motivering van de bestreden beslissingen genoegzaam blijkt dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij daadwerkelijk problemen hebben gekend met de bende 18 omwille van deze kapperszaak.

De bestreden beslissingen oordeelden hierbij terecht dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het incident waarbij drie bendeleden naar de kapperszaak kwamen om een gratis kapsel te krijgen. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker bevestigt dat de bendeleden zijn vertrokken zonder dat zij een gratis kapsel kregen, merkt de Raad op dat dit een loutere herhaling vormt van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 12) die echter tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat één bendelid zijn haar gratis liet knippen (*Ibid.*, p. 10). Zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker tevens tegenstrijdig met die van verzoekster, die verklaarde dat er slechts twee bendeleden naar de kapperszaak kwamen en dat het haar van beiden werd geknipt (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 11). Waar verzoekers benadrukken dat verzoekster niet aanwezig was tijdens dit incident en zich aldus vergiste, benadrukt de Raad dat van echtgenoten, die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde problemen, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het loutere feit dat verzoekster niet aanwezig was tijdens dit incident kan hieraan geen afbreuk doen, gezien van haar kan worden verwacht dat zij ook in dergelijk geval coherente verklaringen kan afleggen over de feiten die haar ertoe genoopt hebben haar land van herkomst te verlaten, die overeenstemmen met de verklaringen van haar echtgenoot. Gelet op de voorgaande vaststellingen is dit echter niet het geval.

Waar het verzoekschrift nog poneert dat verzoekster het voormelde incident niet vermeldde bij aanvang van de procedure omdat dit niet de belangrijkste gebeurtenis vormde die hun vlucht uit hun land van herkomst rechtvaardigde en zij onder druk werd gezet om haar relaas samen te vatten, merkt de Raad op dat deze bewering klemmt met de beweringen in de e-mail van verzoekers' advocaat (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 3) dat zij dit incident wel vermeldde doch het niet genoteerd werd in de vragenlijst. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan het pertinente en correcte motief in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster dit incident evenmin vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer haar gevraagd werd om alle redenen te vertellen waarom zij haar land van herkomst diende te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 10-11). Dat dit niet de belangrijkste gebeurtenis betrof voor hun vlucht uit hun land van herkomst kan haar omissie op dit punt niet verschonen, gezien verzoekster werd gevraagd naar alle redenen voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over het incident op 9 december 2019 waarbij verzoeker zou zijn bedreigd door bendeleden van de bende 18, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over het moment waarop verzoeker verzoekster inlichtte over dit incident. Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat verzoeker een fout gemaakt heeft en ten onrechte stelde dat hij verzoekster dit incident op dezelfde dag vertelde, doch hij dit slechts twee dagen nadien heeft gedaan, en dat hij dit verwarde met het andere incident, waarbij hij zijn vrouw onmiddellijk inlichtte. De Raad benadrukt echter dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die

de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Dat verzoeker aldus foutieve verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot zijn problemen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Verzoekers benadrukken verder in hun verzoekschrift dat zij wel degelijk voorzorgsmaatregelen hebben genomen tegen de bedreigingen door bende 18 en hun kapperszaak hebben gesloten en herhalen dat zij niet bij hun familieleden konden gaan wonen omdat deze in de buurt woonden. Zij menen dat er niet kan worden gesproken van een gebrek aan reactievermogen in hun hoofde, nu zij op 11 december 2019 klacht indienden, op 12 en 13 december 2019 hun paspoort aanvroegen en op 18 december 2019 reeds El Salvador verlieten. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afdoende verschoning betreft voor de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers nog één week in hun huis bleven wonen en nog meermaals hun huis verlieten om hun reis voor te bereiden. Er dient immers te worden benadrukt dat verzoeker verklaarde dat de bendeleden tegen hem zeiden dat ze hem niet meer wouden terugzien of hem anders zouden vermoorden (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 10), zodat het voor verzoekers een risico betrof om in hun eigen wijk te blijven en hun woning te verlaten, gezien zij hiermee ingingen tegen de eisen van de bendes. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat het onmogelijk voor hen zou geweest zijn om elders in El Salvador te verblijven in afwachting van hun vertrek uit hun land van herkomst, waar zij minder het risico zouden lopen om geïdoleerd te worden door de bende. Het loutere feit dat verzoekers' familie in naburige gemeentes woont betekent immers niet dat verzoekers hier evenveel risico zouden lopen als in hun eigen omgeving. De Raad treedt aldus de commissaris-generaal bij dat verzoekers' gedrag niet in overeenstemming is met de door hen beweerde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissingen stelden bovendien nog terecht vast dat de neergelegde klacht (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 5) verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, nu de klacht vermeldt dat het incident op 10 december 2019 plaatsvond terwijl verzoekers verklaarden dat het op 9 december 2019 plaatsvond (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 10 en 14). Verzoekers' verweer in het verzoekschrift dat dit een typefout is in de klacht betreft een blote *post-factum* bewering. Verzoekers hebben immers niet eerder vermeld dat de door hen neergelegde klacht foutieve informatie zou bevatten, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van de inhoud van de door hen neergelegde documenten en het aldus zouden melden indien er fouten in het document staan. De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat de in de klacht geschreven datum een loutere typefout betreft, nu de klacht tweemaal vermeldt dat de feiten op 10 december 2019 plaatsvonden en bovendien stelt dat de feiten op dinsdag 10 december 2019 plaatsvonden, terwijl verzoeker verklaarde dat de feiten plaatsvonden op maandag 9 december. Aldus acht de Raad het niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheid louter te wijten is aan een typefout in de klacht. De Raad stelt bovendien nog vast dat de inhoud van de klacht vermeldt dat de bendeleden wisten dat verzoeker in de kolonie San Fernando woonde en een kapperszaak had, terwijl verzoekers steeds verklaarden dat zij in San Tomas woonden (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 5) en verzoeker tevens verklaarde dat de bendeleden aan hem vroegen of hij een kapperszaak had (*Ibid.*, p. 10). Dergelijke vaststellingen doen aldus verder afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde klacht en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop er aangifte werd gedaan van de feiten, nu zij enerzijds verklaarde dat haar echtgenoot op 11 december in de ochtend de aangifte ging doen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5B, p. 11) doch even later vermeldt dat haar echtgenoot haar op woensdag, zijnde 11 december 2019, vertelde over de feiten en dat zij de dag nadien aangifte deden bij de politie (*Ibid.*). Dergelijke vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vervolgingsfeiten die u aanhaalde.

Zo verklaarde u dat u problemen kreeg met bendeleden toen u een barbierszaak opende (CGVS (...), p. 10). Toen u gevraagd werd naar de beroepen die u in El Salvador uitoefende, verklaarde u echter enkel dat u bij verschillende banken werkte. Toen u gevraagd werd of u nog andere jobs deed, antwoordde u dat het enkel die jobs bij de bank waren. Opnieuw gevraagd of u nog andere jobs deed, antwoordde u dat u ook tijdelijk als kok werkte (CGVS (...), p. 8). Nergens vermeldde u dat u ook een kapperszaak openhield in El Salvador. Toen u gevraagd werd waarom u uw eigen zaak niet vermeldde, antwoordde u dat u dacht dat het ging over de jobs die u deed voor dat u de kapperszaak opende (CGVS (...), p. 11). Dat u uw eigen zaak niet vermeldde toen u gevraagd werd naar uw verschillende jobs, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover af.

Verder verklaarde u dat u besliste een barbierszaak te openen nadat uit een marktonderzoek bleek dat dit soort zaak nog ontbrak in uw buurt (CGVS (...), p. 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u de barbierszaak opende omdat u bij de bank waar u werkte de kans kreeg om een lening aan te gaan en omdat u altijd al droomde van een eigen zaak (CGVS (...)B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde uw vrouw dat er een onderzoek gedaan werd naar hoeveel klanten er zouden kunnen komen en wat u zou kunnen aanbieden in de zaak (CGVS (...)B, p. 9). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat drie bendeleden naar uw barbierszaak kwamen en eisten dat hun haar geknipt werd zonder dat ze ervoor betaalden. Eén van hen liet zijn haar knippen en daarna vertrokken ze opnieuw (CGVS (...), p. 10). Tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat geen van hen zijn haar liet knippen (CGVS (...), p. 12). Uw vrouw verklaarde hierover dat niet drie maar twee bendeleden naar de zaak kwamen en dat ze allebei hun haar lieten knippen (CGVS (...)B, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei uw vrouw dat ze zich herinnerde dat u het zo vertelde (CGVS (...)B, p. 11). Het louter herhalen van haar verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dat jullie er niet in slaagden om coherente verklaringen af te leggen over dit incident, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover in ernstige mate. Het moet bovendien worden opgemerkt dat uw echtgenote dit incident helemaal niet vermeldde toen haar gevraagd werd om haar asielmotieven uit te leggen (CGVS (...)B, p. 10-11). Gevraagd waarom ze dit incident niet vermeldde, antwoordde ze dat ze het zich wel herinnerde maar dat ze meer nadruk wilde leggen op de bedreigingen die u kreeg (CGVS (...)B, p. 11). Dit antwoord verklaart niet waarom zij dit incident niet aanhaalde toen naar haar redenen voor vertrek gevraagd werd, het ligt immers aan het begin van de problemen die u meemaakte. Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven nog verder afgebroken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer twee maanden later werd tegengehouden door bendeleden op de moto. Ze namen 25euro van u en dreigden dat ze u niet meer wilden zien in die buurt, anders zou u gedood worden. U reed verder naar huis, kwam onderweg nog een bendelid tegen en vertelde bij thuiskomst aan uw vrouw wat er gebeurd was (CGVS (...), p. 10). Uw vrouw verklaarde echter dat u pas na twee dagen vertelde dat u bedreigd werd door bendeleden (CGVS (...)B, p. 10-11). Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde ze dat het incident op 9 december gebeurde en dat u pas de woensdag erna haar inlichtte (CGVS (...)B, p. 14). Het louter herhalen van haar verklaringen schept geen duidelijkheid over deze tegenstrijdigheid. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Het moet verder worden opgemerkt dat u nog meer dan een week in uw huis bleef wonen na dit incident. U verklaarde dat u na dit incident uw barbierszaak niet meer opende omdat u schrik had dat er nog iets zou gebeuren (CGVS (...), p. 14). Toch verliet u op 11 december uw huis om een klacht te gaan indienen, op 12 december ging u een paspoort halen en op 13 december haalde uw vrouw haar paspoort. Op 13 december gingen u en uw echtgenote vliegtickets kopen (CGVS (...), p. 10). Dat u nog meer dan een week in uw huis bleef wonen en bovendien meermaals het huis verliet, staat in contrast met uw beweerde vrees voor een vergeldingsactie van de bendeleden. Dit element doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat er omwille van deze reden een nood aan internationale bescherming is in hoofde van uw kind.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten en paspoorten van u en uw vrouw en uw huwelijksakte kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. De attesten die u en uw vrouw meebrachten met betrekking tot de opleidingen die jullie volgden, staan hier niet te discussie. De reisdocumenten stemmen overeen met uw verklaringen over uw reisweg, waarover hier geen twijfel bestaat.

U legde ook een klacht neer, waarin het incident dat u meemaakte beschreven wordt. In dit document staat echter dat het incident op 10 december 2019 plaatsvond, en niet op 9 december zoals u verklaarde. Deze tegenstrijdigheid doet in ernstige mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document en tegelijkertijd ook aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legde u een document neer over uw bedrijf, waarin de zaak met inboedel verkocht wordt aan uw moeder en uw stiefvader. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien gaat dit document niet over de problemen die u beweerde te hebben meegemaakt, en kan het bijgevolg ook geen steun bieden voor uw verklaringen hierover.

Er werd rekening gehouden met brief van uw advocaat waarin opmerkingen gemaakt werden over het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U en uw echtgenote brachten reeds voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS een aantal inhoudelijke verbeteringen aan over uw verklaringen bij de DVZ. Ook deze elementen herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven echter niet."

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij over een risicoprofiel beschikken als personen die zich verzetten tegen de regels of autoriteit van een bende, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij bedreigd zijn geweest door een bende, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden beschouwd als personen die zich verzetten tegen de regels of autoriteit van een bende en omwille van deze reden zouden worden gevisieerd of bedreigd.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als personen met een eigen zaak, merkt de Raad op dat hierboven werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij een eigen kapperszaak hadden. Bovendien tonen zij, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan hun verklaringen dat zij een eigen zaak hadden, niet aan dat zij louter op basis van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekers dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, doch zij blijven hier in gebreke. De Raad wijst er hierbij op dat verzoekers de aangevoerde problemen met de bende 18 omwille van dit profiel niet aannemelijk hebben gemaakt en dat zij verder geen concrete, ernstige, actuele of geloofwaardige, aan dit profiel gelinkte problemen aanhaalden. Verzoekers verklaarden bovendien dat zij thans hun kapperszaak hebben verkocht (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 15; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5B, p. 15), zodat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van deze redenen nog zouden worden gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar hun risicoprofiel als jongere en (jonge) vrouw in El Salvador, merkt de Raad op dat de door hen geciteerde en toegevoegde informatie melding maakt van rekrutering bij kinderen en jongens en meisjes, terwijl verzoekers thans 27 en 26 jaar oud zijn. In zoverre verzoekers menen dat hun zoon L.M.M.M. een risico zou lopen op rekrutering bij een terugkeer naar El Salvador, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hen persoon, niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verder merkt de Raad op dat uit de geciteerde en toegevoegde informatie niet kan worden afgeleid dat verzoekers louter omwille van het feit dat zij jong respectievelijk vrouw zijn zullen dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoekers halen immers geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan deze profielen gelinkte problemen aan.

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in de regio van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. De door verzoekers aangehaalde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-7) kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu zij in gebreke blijven hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Verzoekers stippen aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder problemen met bendes ondervonden een groot risico lopen om in geval van terugkeer ernstige problemen te ondervinden. Voorts wijzen verzoekers erop dat een verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat verzoekers voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag omwille van een politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep en dat zij geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de El Salvadoraanse autoriteiten is bijgevolg niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde ondergane vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 3-7) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP